

8. fejezet

Csillagom

Aznap este a szertartásteremben nem csak a vörös szerzetesek képviseltették magukat, felfedeztem néhány drapp és kék köntöst is a tömegben. Elöl a családtagok foglaltak helyet. Rajtuk kívül egyedül rajtam volt csak eltérő szín, ráadásul én tetőtől talpig szürkében voltam, így sokan megnéztek maguknak. Feltételeztem, hogy híre ment, ki fog itt most beszédet tartani, és van a teremben egy szürke ruhás illető, aki nem családtag, tehát csakis az ő tanítványa lehet. Akármit is gondoltak, én büszkén kihúztam magam: igen, az ő tanítványa vagyok!

Egyszer csak puha dobolás hangja hallatszott, és a teremben lassan elült a beszélgetés zaja. A nagymester felsétált az emelvényre. Meghajlással köszöntötte az egybegyűlteket, mire azok viszonzták a gesztust. A dobok elhallgattak.

A nagymester elfoglalta trónusát, és jobbra intett. Egy bordó ruhás táltosmester vezette be a barna csuhás fiatalok sorát. A szerzetestanoncok megálltak az emelvény szélénél, imádkozó kéztartással meghajoltak a nagymester felé, majd a számukra odakészített párnákra térdepeltek.

– Különleges nap ez a mai – szólta a nagymester. – Tizenhét tanítványról is kijelentette a mestere, hogy a *felnőtt* rangba léptek. Szándékosan hívom rangnak, hiszen ez nem egy kor. Nem az idő múlásával, évek számolgotásával, hanem tanulással, gyakorlással, befektetett munkával, és

helyes cselekedetekkel lehet kiérdemelni. Tizenhét fiatal, akiknek mesterei úgy látták, szorgalmuk és tudásuk mára megfelelővé vált ahhoz, hogy *újszerzetesekké* váljanak. Mestereiktől mindnyájan megkapták a beavatást a napokban. Ezt ünnepeljük most, családtagjaik körében.

Szeretetteljesen az elöl térdeplő fiatalokra mosolygott.

– De nem csak ezért különleges ez a mai nap – folytatta –, régen látott tanítót köszönhetünk köreinkben, aki annak idején maga is ezen épület falai között nevelkedett. Ti vagytok azok a ritka szerencsés újszerzetesek, akik hallhatjátok őt a beavatási ünnepségeken beszédet mondani.

A torkomban dobogott a szívem. Nem egyszer hallottam már őt előadni egyetemen, főiskolán és egyéb rendezvényeken, de úgy éreztem, ebben a közegben ez most egészen más lesz.

– Köszöntsétek hát tisztelettel Száli mestert, a béke hírnökét!

– A béke hírnöke? – kérdeztem halkán. – Ez mégis mit jelent?

– Úgy tartják – mormogta Fabio –, hogy ahol Száli mester megjelenik, magával hozza a békét, és véget ér az ellenségeskedés.

– Hogyhogy?

– Csss!

Közben Salim az emelvényre sétált, lassú meghajlással köszöntött minket, mi is őt, és olyan csönd ereszkedett ránk, ami jóval több volt a zaj hiányánál. És Salim csak állt, miközben derűs tekintetét járatta az arcokon, de nem szólt egy szót sem. Csak várt. És várt. És várt.

A teremben tanácstalanul pislogtak egymásra az egybegyűltek. Nem értették, hogy az előadó miért nem szólal már meg. Rögtön mosolyra húzódott a szám. Tudtam, hogy szándékosan húzza őket. Aztán vigyorogtam, majd kuncogni kezdtem. Ekkor Salim alig észrevehetően bólintott, és ő is elmosolyodott, megadva az engedélyt az enge-

detlenkedésre. Fabio rosszállóan sandított rám, de körülöttem néhányan csatlakoztak hozzám. Terjedt a jókedv, és még az első sorban térdeplő fiatalok is vigyorogni kezdtek. Felszabadult vidámság söpört végig az egész társaságon.

Aztán Salim felemelt kézzel jelezte, hogy csöndet kér. A megnyitott szívű, csillogó szemű, mosolygós arcú egybegyűltek egy emberként itták a szavait.

– Ha valamit alaposan megtapasztaltam az elmúlt időben, amíg távol voltam, az az, hogy semmi sem örök, csak a változás. Azt pedig, hogy hogyan és merre változik az élet, nem mindig befolyásolhatjuk. Bosszús voltál, mert nem sikerült a vizsgád, és nem térdepelhetsz itt most a társaiddal? Tudd, hogy nem lettél kevesebb azáltal, hogy a saját tempódban járod az utadat. Bosszús voltál amiatt, hogy a teremben eluralkodott a jókedv?

Itt Fabio egy kicsit fészkelődött mellettem.

– Hát nem jobb érzés együtt nevetni a többiekkel? Semmi sem örök, csak a változás. Egyszer eljön a pillanat, amikor mindazt, amit birtoklunk, mindent, amit megszereztünk, mindenkit, akit szeretünk, végérvényesen elveszítünk. Akkor miért ragaszkodsz a szenvedéshez? Hogyan segítesz úgy másoknak megtalálni a boldogságot, és megszabadulni a kínlódástól, ha te magad is görcsösen ragaszkodsz a titulusodhoz, a vagyonodhoz, a címkéidhez, a szabályaidhoz? Mindez elmúlik egyszer. Ezért nem ezekben kell keresnünk a tartós boldogságot. Azért vagyunk itt, hogy mindezt megtanuljuk, és megtanítsuk egymásnak. Ezeknek a fiataloknak itt előttem, nektek ott hátrébb, és a világmindenség összes lényének.

Salim maga mellé intett egy narancssárga ruhás fiút, aki egy fatálcát tartott a kezében.

– Ajándékot hoztam nektek.

Rámosolygott a térdeplő fiatalokra, majd valami apróságot vett el a tálcáról. Úgy mutatta fel, hogy a teremben mindenki lássa – bár én túl távol álltam, nem voltam benne

biztos, hogy jól vettem ki –, egy körülbelül három centis, fehér, csillag alakúra csiszolt követ tartott az ujjai között.

– Emlékezz rá, hogy minden elmúlik egyszer! – szónokolt, miközben egyesével kiosztotta mind a tizenhét fiatalnak a csillagokat. Minden mondatrésznél egyet-egyet. – Ha úgy érzed, rosszul mennek a dolgaid, és nem találsz a helyed a világban, vagy ha úgy érzed, túl jól mennek a dolgaid, és eluralkodik rajtad a becsvágy, nézz a csillagokba!

Alig hittem el, amit hallok. A mi közös bölcsességünket osztotta meg a teremben egybegyűltekkel, majd hógynem szó szerint.

– A csillagok emlékeztetnek minket arra, kicsodák is vagyunk valójában. Hogy mi az az erő, ami minket alkot, és aztán megsemmisít. Hogy a vállainkat terhelő gondjaink mekkorák valójában, és az életünk, amit olykor örökkévalónak hiszünk, főleg ilyen fiatalon – mosolygott az egyik fiúra –, mindössze csak egyetlen szempillantás a világminőség méreteihez képest.

Miután minden csillagocska gazdára lelt, hátralépett.

– Épp ezért azt javaslom nektek, elmélkedjétek a csillagokon! – Ekkor összeérintett tenyérrel meghajolt, és egyszerűen elsétált.

Ezek után kiosztották az új narancssárga köntösöket, és egyesével megáldották az újszerzeteseket. Ezt egy rövid, közös elmegyakorlat követte, miközben valaki fúvós hangszeren lágy dallamokat játszott, másvalaki dobon kísérte, végül búcsúbeszédet mondtak. Nem emlékszem már pontosan. Annyira Salim hatása alá kerültem, hogy nem teljesen fogtam fel, mi történik körülöttem. A szó szoros és átvitt értelmében is csillagokat láttam.

A büszke családtagok megölelgették a fiatalokat, a hallgatóság tagjai kisebb-nagyobb csoportokba verődve csevegtek egymással. Lassan eljutott az én agyamig is a zsvaj. Salimnak mindenféle színben pompázó táltosok köszön-

ték meg a beszédet. Mindenki az ő társaságába akart férkőzni, hogy közlelől is megcsodálhassa a béke hírnökét.

Idővel csitult a nyüzsgés, és ekkor végre hozzám lépett.

– Köszönöm – szólt, és elém nyújtotta a jobb kezét.

A tenyerében a tizennyolcadik szürkésfehér kiscsillag bújt meg vékony bőrszalagra fűzve.

– Holdkő – magyarázta mesterem, ahogy a csillagocskára meredtem. – A befogadás és az új kezdet ékköve. Nyitottá tesz a sugallatokra, és megnyugtatja a háborgó elmét. Fogadd el tőlem, és legyen mostantól a jelképed a csillag e különleges tanításodért cserébe!

Megilletődve vettem el tőle a követ, és összeérintett tenyereim közé fogtam. Így hajoltam meg lassan, őszinte és mély tiszteletadással. Többen körénk gyűltek, és ámuldozva figyelték, hogyan, miért és mit köszön nekem a mai est sztárvendége.

A nyakamba kötöttem a csillagot, és Salimra mosolyogtam. Néhány pillanatig elvesztem a tekintetében, és úgy éreztem, mintha csak mi ketten léteznénk a világon. Ám ő hamarosan megmozdult. Némán bólintott, majd hátat fordított, és ismét elvegyült a tömegben.

Fabio felsóhajtott mellettem, hangjában enyhe irigységgel vegyült csodálatot véltem felfedezni:

– Ti fehér csuhások tényleg rendhagyók vagytok!

